

Γιὰ σένανε φοβᾶμαι. (Ἀκούονται ἀπὸ μακρὰ καμπάνες ἑσπερινῶν. Ἀφιγκράζονται κ' οἱ δύο μὲ τὰ κεφάλια σκυμένα, κάνοντας τὸ σταυρὸ τους). Νὰ κ' οἱ καμπάνες ποὺ σημαίνουν. Σημαίνει ἑσπερινὸς στὴ Μεταμόρφωση. Σὲ λίγο θὰ περάσῃ κόσμος ἀποδῶ. Θὲ νὰ μᾶς δοῦνε.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Κανεὶς δὲ θὰ μᾶς δῆ. Πᾶμε στὰ δέντρα μέσα. Οἱ θάμνοι εἶνε ψηλοὶ, ὡς ἓνα μπῶι οἱ θάμνοι. Ἐλα Μαρία. Οὔτε τοῦ λόγγου τᾶγρίμια μὲς στὰ βαθειὰ ποῦ θὰ σὲ φέρω δὲν τρυπῶνουν. Καὶ σὰ νυχτώσῃ ὁ θεὸς τὸν κόσμον, στὴν ἀγκαλιά μου ἀγάπη μου, μονάχος θὰ σὲ φέρω ὡς στὴν πόρτα σου.

ΜΑΡΙΑ — Δὲν ἔχω τὸ νοῦ μου, Ποθητὲ, σοῦ εἶπα. Πᾶμε. (Ὁ Ποθητὸς προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ πέρα, φέρνοντας τὰ χέρια του στὰ στήθια της).

ΠΟΘΗΤΟΣ — Ἐλ' ἀγάπη μου.

ΜΑΡΙΑ — (Τοῦ βγάζει τὰ χέρια ἀποπάνω της. Γλυκά). Μὴ, Ποθητὲ, μὴ. Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποῦ κάνεις. Δὲν εἶνε σωστὸ... Δὲ σ' ἀγαπῶ. (Ἀκούονται πάλι καμπάνες). Ἄκουσε, ἀγάπη μου. Αὔριο τὸ βράδυ θὰ σὲ προσμένω στὸ σπίτι μου. Ἄργα, σὰν ἔβγῃ ἡ Πούλια. Ἡ θειά μου θὰ πάῃ στὴν ὀλονυχτιά μὲ τὶς γειτόνισσες. Ἐγὼ θὰ κάνω τὴν ἄρρωστη. Καὶ θᾶρθῃς. Εἶσαι εὐχαριστημένος;

ΠΟΘΗΤΟΣ — Σὰ λὲς ἀλήθεια, μὲ τὰστέρια θάγροντῖσω σήμερα, τὴν Πούλια νὰ παρακαλῶ πιδ γλίγωρα νὰ βγῇ τὴν ἄλλη νύχτα.

ΜΑΡΙΑ — Ἀγάπη μου. (Φιλιῶνται). Ἄποδῶ πήγαινε. Μὴν πᾶς ἀπὸ τὸ μονοπάτι.

ΠΟΘΗΤΟΣ — Καὶ ἐσύ;

ΜΑΡΙΑ — Μαζὶ νὰ φύγωμε δὲν κάνει. Λίγο θὰ μείνω μοναχὴ μου. Καὶ σὰ μακρύνῃς, ἀπ' τὸ δρόμον τοῦ χωριοῦ θὲ νὰ τραβήξω. Ὁ Μπάριμπα-Θύμιος ὁ κουμπάρος μ' ἀκαρτερεῖ στ' ἀμπέλι του. Θᾶνε κ' ἡ θειά μου ἐκεῖ.

ΠΟΘΗΤΟΣ — (Τῆς δίνει τὸ χέρι) Σὰν ἔβγῃ ἡ Πούλια.

ΜΑΡΙΑ — Σὰν ἔβγῃ ἡ Πούλια, ἀγάπη μου. (Ὁ Ποθητὸς ἀνηφορίζει πρὸς τὸ λόγγον δεξιά. Ἡ Μαρία ἀκουμπάει σ' ἓνα δέντρο καὶ τὸν κντάει ποῦ φεύγει. Μικρὴ σιωπὴ. Ἀκούονται μονάχα τὰ βήματα τοῦ Ποθητοῦ στὸ ξερὸ χορτάρι)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΜΑΡΙΑ — (Μοναχὴ της.) Βγῆκε ἀπάνω στὸ ψήλωμα. Κανένας δὲν φαίνεται. Δόξα σοι ὁ Θεός. Εἶχα ἓνα φόβο. Νόμιζα, κάτι μουῖλεγε πὼς μᾶς παραμονέβει κάποιος. (Κνττάζει.) Νὰ, ἔστρωσε τὸ μονοπάτι. (Ἀκούονται πάλι οἱ καμπάνες τοῦ Ἑσπερινοῦ. Ἡ Μαρία κάνει τὸ σταυρὸ της.) Παναγιά μου Παρθένα. Ἡ Χάρη σου μαζί του! (Οἱ καμπάνες χντπᾶνε δυνατότερα. Ἡ Μαρία ἀναστενάζει.) Ἄχ! μάννα μου, μάννα μου πὼς σημαίνουνε, μοῦ φαίνεται οἱ καμπάνες ἀνάσταση σημαίνουν.

(Ἀξαφὰ ἀκούεται ἀπὸ μακρὰ μιά πιστολιά. Ἡ Μαρία μπηγεὶ μιά φωνὴ τρομάρας κ' ἀκουμπάει ἀπάνω σ' ἓνα δέντρο, νὰ μὴν πέσῃ! Ἡ αὐλαία κλείνει βασισιζιά.)

(Ἀκολουθεῖ τὸ τέλος.)

ΑΥΛΑΙΑ

A. C. SWINBURNE

ΣΑΠΦΙΚΑ

Ὅλη τὴ νύχτα ὁ ὕπνος δὲν ἐχύθηκε στὰ βλέφαρά μου, — δὲν ἐστάλαξε τὴ δροσιά, δὲν ἐκούνησε οὐτ' ἔσεισεν ἓνα φτερό, — ἀλλὰ μὲ τὰ χεῖλια σφιχτοκλεισμένα καὶ μὲ τὰ μάτια χάλκινα, — ἐστάθηκε κνττάζοντάς με.

Τότε σ' ἐμένα ποῦ ἐκοίτουμον ἔτσι ξυπνὸς, ἓνα ὄραμα — ἦλθεν ἀπάνω ἀπὸ τὶς θάλασσες καὶ μ' ἄγγισε, — ἀλοφροάγγισε τὰ βλέφαρά μου καὶ τὰ χεῖλια μου κ' ἐγὼ — πλημμυρισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄραμα,

Είδα τὴν δόλολευκὴν ἄκαμπτη Ἀφροδίτη, — εἶδα τὰ ξέπλεκα μαλλιά καὶ τὰ πόδια χωρὶς σανδάλια — νὰ λάμπουν σὰ φωτιά ἥλιον ποῦ βασιλεύει στὰ νερὰ τῆς δύσης· — εἶδα τ' ἀεροκυμάτιστα πόδια,

Τὰ πόδια, τὶς κουρασμένες φτεροῦγες τῶν περσιετριῶν ποῦ τὴν ἔσερναν, — καὶ αὐτὴ δλοένα ἐκύνταξε μ' ἀναγροισμένο τὸ λαιμὸ κατὰ τὴ Λέσβο, κατὰ τοὺς λόφους ποῦ ἀπὸ κάτω τους — ἐλαμποκοποῦσε ἡ Μυτιλήνη.

Ἄκουσα τὰ πόδια τῶν Ἐρώτων ποῦ ἔφενυγαν πίσω της — νὰ κáμνουν ἓνα ξαφνικὸ κρότο πάνω στὰ νερὰ, — παρόμοιο μὲ τὸ βρόντημα ποῦ ρίχνουν ἢ δυνατὲς καὶ κλεισιτὲς — φτεροῦγες τῆς μάνητας.

Ἔτσι ἡ θεὰ ξεπετάχθη ἀπὸ τὴ θέσι της, στὸν φοβερόν — δλόγυρά της κρότο τῶν ποδιῶν καὶ στὸ βρόντημα τῶν φτεροῦγων — ἐνῶ μακρυνὰ ἓνα γυναικεῖο βουητὸ — ἀνατάραξε τὸ δειλινὸ.

Ἄ τὸ τραγοῦδι, ἂ ἡ γλῶκα, τὸ πάθος! — Στὸ ἄκουσμά του ὅλοι οἱ Ἐρωτες ἔκλαιαν ἄρρωστες ἀπὸ ἀγωνία, — ἐστέκοτο ἢ ἐννηὰ Μοῦσες στεφανωμένες γύρω στὸν Ἀπόλλωνα — ὁ φόβος τὶς εἶχε ζωσμένες,

Τὴ στιγμὴ ποῦ ἡ δεκάτη ἔψαλλε ἄγνωστα πράγματα θεῶν. — Ἄ ἡ δεκάτη, ἡ Λεσβία! ἢ ἐννηὰ ἦσαν σιωπηλὲς, — καμμιὰ δὲν ἔνοιωθε τὸν ἦχο τοῦ τραγοιδιοῦ της, τῶν θρήνων της — φύλλο φύλλο ἢ δάφνες

Ἐμαραίνοντο στὰ στεφάνια τους· ἀλλὰ δλόγυρα στὸ μέτωπό της, — δλόγυρα στοὺς πλοκάμους της καὶ στοὺς σταχτιοὺς της κροτάφους, δλόλευκους σὰν τὸ λυωμένο χιόνι, πὺ χλωμοὺς ἀπὸ τὸ θερινὸ χορτάρι, — κατασημαδμένους ἀπὸ τὰ φύλλματά,

Ἄκτινοβολοῦσεν ἓνα πύρινο φῶς σὰν ἓνα αἰώνιο στεφάνι. — Ναί, ἡ ἄκαμπτη Ἀφροδίτη — μισοσιάθηκε καὶ ἔκλαψε, τόσο δυνατὸ ἦταν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, — ναί, καὶ μὲ τ' ὄνομά της ἀκόμα

Τῆς ἐφώνησε: «Γύρισε σὲ μένα, Σαπφώ μου» — καὶ ὅμως δὲν ἀντίκρουσε τοὺς Ἐρωτας, δὲν εἶδεν — ὅτι δάκρυα ἀντὶ γέλοια ἐσκοτεινίαζαν τ' ἀθάνατα βλέφαρα, — δὲν ἄκουσε γύρω της

Τὰ φοβισμένα φτεροῦγια, τὰ παρὰξένα τῶν περσιετριῶν ποῦ ἔφενυγαν, — δὲν εἶδε πῶς τὸ στηθὸς τῆς Ἀφροδίτης — ἀναταράζετο ἀπὸ τὸ κλάμα, δὲν εἶδε τὸ φόρεμά της ξεσοχισμένο, — δὲν εἶδε τὰ χέρια της νὰ λυγίζουν

Εἶδε τὶς Λεσβίες νὰ συντριβῶνται ἀνάμεσα σὶς βαρβίτους των — συντριμμένες μὲ χεῖλια πὺ γλυκὰ ἀπὸ τὸν ἦχο ποῦ ἔβγαζαν ἢ χορδὲς τῶν βαρβίτων, — στόμα μὲ στόμα, χέρι μὲ χέρι, ἢ διαλεχτές της, — πὺ ὄμορφες ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Εἶδε μονάχα τὰ ὄμορφα χεῖλια καὶ τὰ δάχτυλα — γεμάτα φιλιὰ καὶ ἄσματα καὶ γλυκοψίθυρους ξεχειλισμένα ἀπὸ μουσικὴ εἶδε μονάχα ἀνάμεσά τους, νὰ ἐψώνεται, ὅπως ἐψώνεται ἓνα πουλὶ

Νειοφτέρογο, τὸ διάφανο τραγοῦδί της, ἓνα θαῦμα, — ὑπερτέλειο καὶ πλημμυρισμένο ἀπὸ πάθος, — γλυκοφτιασμένο, φοβερὸ, γεμάτο βροντὲς, — ντυμένο μὲ φτεροῦγες ἀνέμου.

Τότε ἀναγάλλιασε, γελῶντας ἀπὸ ἔρωτα, καὶ ἔσπειρε ρόδα, ρόδα φοβερὰ θεῖας ἀνθήσεως — τότε οἱ Ἐρωτες ἐτριγύρισαν θλιβερὰ, τὸ κρυμμένο πρόσωπο, — τὴν Ἀφροδίτη.

Τότε ἡ Μοῦσες, πληγωμένες κατὰκαρδα, ἐσώπασαν — ναί, οἱ θεοὶ ἐχλώμασαν, τέτοιο ἦταν αὐτὸ τὸ τραγοῦδι. — Ὅλες μὲ δυσαρέσκεια, ὅλες μὲ ζήλεια — χαθῆκανε ἀπὸ μπροστά της.

Ὅλες ἀποσυρθῆκανε ἀπὸ καιρὸ τώρα καὶ ἡ γῆ ἦταν σκεῖρα, — γεμάτη ἄγονες γυναικες καὶ ἀνίδεες στὴ μουσικῇ. — Τώρα, ἴσως ὅταν οἱ ἄνεμοι ἤσυχάζουν τὸ ἡλιοβασίλεμα, ναρχωμένοι ἀπὸ τὴ δροσιά,

Κοντὰ στὸ βαθυπρόσωπο ἀκρογιαλί, ἀχόρταγα, ἀνοιωτα, — ἀναγάπητα, ἀθώρητα στὸ ἀντιφῆγγισμα τοῦ δειλινοῦ, — φαντάσματα ἐξωρισμένων γυναικῶν ξαναγυρίζουν κλαμένα, — ἀξάγγιστα μὲς τὴ Λίθη.

Ντυμένα μὲ φλόγες καὶ δάκρυα καὶ ψάλλοννε — τραγοῦδια ποῦ συγκινοῦνε τὴν καρδιά τοῦ εὐκολοσάλεντου οὐρανοῦ, τραγοῦδια ποῦ συντριβῶν ἀπὸ εὐσπλαγγία τὴν καρδιά τῆς γῆς.

ΜΙΑ ΕΝΩΣΙΣ

Ἄν ἦταν ῥόδο ὁ ἔρωτας,
κι ἂν ἤμουνα τὸ φύλλο του,
θ' αὐξάνανε ἢ ζωοῦλές μας μαζί
μὲ τὸ θλιμμένο τὸν καιρὸν ἢ τὸν τραγουδιστὸ,
σ' ἀνθοσπαρμένους κάμπους γιὰ σὲ περιβόλια
μοσκοβόλιστα
στὴν ὀλοπράσινη χαρὰ, στὴ θλίψη τὴ σκοταδερῆ
ἂν ἦταν ῥόδο ὁ ἔρωτας κι ἂν ἤμουνα τὸ φύλλο
του,

Ἄν ἤμουνα ὅτι εἶν' τὰ λόγια,
κι ὁ ἔρωτας ἢ μουσικὴ τους ἦταν,
μὲ διπλὸν ἤχο καὶ μὲ μιὰ
μονάχα γλύκα θὰ ἐνώνονταν τὰ χεῖλια μας,
μὲ χαρωπὰ φιλιὰ σὰν τὰ πουλιὰ
ποῦ δέχονται τὸ γλυκοβρόχι τοῦ μεσημεριοῦ
ἂν ἤμουνα ὅτι εἶν' τὰ λόγια,
κι ὁ ἔρωτας ἢ μουσικὴ τους ἦταν.

Ἄν ἦσουν, ὦ ἀγάπη μου, ἢ ζωὴ
κι ἐγὼ ὁ ἀγαπημένος σου ὁ θάνατος,
θὰ λάμπουμε καὶ θὰ χιονίζουμε μαζί
προτοῦ ὁ Μάρτης μᾶς γλυκάνῃ τὸν καιρὸ
μὲ τοὺς ρακίσσους καὶ τὰ μαυροπούλια—ὦ ναί—
καὶ τίς στιγμὲς ποῦ πνέει τ' ἀεράκι γόνιμο
ἂν ἦσουν, ὦ ἀγάπη μου, ἢ ζωὴ
κι ἐγὼ ὁ ἀγαπημένος σου ὁ θάνατος.

Ἄν ἦσουνα τῆς λύπης σκλάβο σὺ,
κι ἤμουνα τῆς χαρᾶς ἐγὼ ἀκόλουθος,
θὰ παίζαμεν ὀλόκληρες ζωοῦλες κι ἐποχὲς
μ' ἀγαπημένα βλέμματα καὶ μ' ἀπιστιὲς
μὲ δάκρυα νυχτερινὰ καὶ μ' αὐριανὰ
μὲ γέλοια παρθενίσι καὶ παιδιάτικα
ἂν ἦσουνα τῆς λύπης σκλάβο σὺ,
κι ἤμουνα τῆς χαρᾶς ἐγὼ ἀκόλουθος.

Ἄν ἦσουνα τ' Ἀπρίλη σὺ κυρὰ,
κι ἄρχοντας τοῦ Μαγιοῦ ἐγὼ,
θὰ παίζαμε τὰ ζάρια μὲ τὰ φύλλα τ' ἀργυρᾶ,
καὶ θὰ μαζεύαμε ἄνθια μέρες μακρονῆς,
ὡς ποῦ νὰ σκοτεινιάσῃ ἢ μέρα νύχτα νὰ γενῆ
κι ἢ νύχτα νὰ λαμποκοπήσῃ σὰν ἀγνή
ἂν ἦσουνα τ' Ἀπρίλη σὺ κυρὰ,
κι ἄρχοντας τοῦ Μαγιοῦ ἐγὼ.

Ἄν ἦσουνα βασίλισσα τῆς ἡδονῆς
κι ἤμουν ἐγὼ τῆς θλίψης βασιληᾶς,
θὰ διώχναμε τὸν ἔρωτα μαζί,
καὶ τὰ φτερὰ του ἀπ' τίς φτεροῦγες θὰ μαδοῦσαμε,
θὰ δίναμε σὰ πόδιᾶ του κάποιον ρυθμὸ,
καὶ χαλινάρι γιὰ τὸ στόμα του θὰ βρίζαμε,
ἂν ἦσουνα βασίλισσα τῆς ἡδονῆς
κι ἤμουν ἐγὼ τῆς θλίψης βασιληᾶς.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Στὴν πνευματικὴ νεκροζωὴ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποῦ, μ' ὅσα κι' ἂν ἐρρήχθησαν μέσα του νέα στοιχεῖα, δὲν κατώρθωσε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν λανθάνουσα κατάστασί του, τὸ Ἀρχαιολογικὸ Συνέδριον ἦταν μιὰ ἀφορμὴ ξετινάγματος, ἂν καὶ μόνο ξετινάγματος θεατοῦ ποῦ παρακολουθεῖ μ' ἐνδιαφέρον ὅτι γίνεται τριγύρω του χωρὶς ν' ἀναμυγνύεται καὶ χωρὶς κἂν νὰ θέλῃ νὰ φανῆ πῶς βλέπει. Ὅμως κ' ἔτσι ἀκόμα εἶν' εὐχάριστο τὸ πρᾶγμα, δεῖγμα, πῶς, μολονότι τὰ νέα στοιχεῖα δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν τὴν ἀληθινὴν ζωὴ στοὺς νεκροζωντανούς, δὲν ἔπαθαν ὅμως καὶ τὴν ἐπίδρασί τους καὶ, ὀλοένα πολλαπλασιαζόμενα, θὰ κατορθώσουν μιὰ μέρα νὰ παρουσιασθοῦν αὐτὰ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς χῶρας.

Καὶ ἡ ἐπίδρασις τῆς συγκλήσεως τοῦ Συνεδρίου ἦταν κατ' ἀνάγκην γενικωτέρα γιατί, ἐνθουσιάζοντας ἐκείνους ποῦ ἐνδιαφέρει αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ γεγονός, παρέσυρε συγχρόνως καὶ τοὺς ἄλλους ἢ ἐλληνικὴ προέλευσίς του. Αὐτὴ, τὸ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἐλάμβανε μέρος ἐνεργὸν σιὸ Συνέδριον, τὸ ὅτι ἐδίδοτο θέσις τιμητικὴ στοὺς ἀντιπροσώπους της καὶ γιὰ τὴν ιδιότητά τους αὐτὴ καὶ γιὰ τὴν ἀτομικὴ τους ἀξία, τὸ ὅτι ἀκόμα ἔμελλε νὰ ληφθῆ ἢ ἀπόφασις τοῦ καθορισμοῦ τῆς τακτικῆς Ἑδρας καὶ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Συνεδρίων στὴν Ἑλληνικὴ πρωτεύουσα, ὅλα αὐτὰ συνέβαλαν εἰς τὸ νὰ παραστήσουν τὸ Ἀρχαιολογικὸ Συνέδριον σὰ μᾶτια τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Αἰγύπτου ἐνδειξί γενικῆς λατρείας τοῦ κόσμου πρὸς τὴν Ἑλλάδα, λα-